

Prof. Andrzej P. Bator

Katedra Sztuki Mediów
ASP Wrocław

RECENZJA

Recenzja została zlecona przez Wydział Sztuki Mediów Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów powołała mnie pismem z dnia 4 września 2019 roku na recenzenta. Zlecenie podjąłem na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365, Dz. U. z 2011r. nr 84, poz. 455); zlecenie dotyczy uchwały Rady Wydziału Sztuki Mediów Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu w sprawie:

- wszczęcia na wniosek dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk plastycznych;
- wyznaczenia składu komisji w związku z wyżej wymienionym postępowaniem.

W myśl ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365, Dz. U. z 2011r. nr 84, poz. 455) Rada Wydziału Sztuki Mediów w piśmie z dnia 23 października 2019 r. poinformowała mnie o powołaniu na recenzenta dorobku artystycznego i dydaktycznego dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej oraz zrealizowanej przez nią pracy habilitacyjnej pod tytułem *Włączanie w dyskurs artystyczno-społeczny grup defaworyzowanych, za pomocą narzędzi multimedialnych i interdyscyplinarnych (na podstawie badań i praktyki artystycznej na terenie dawnej fabryki traktorów ZM Ursus 2011 – 2019*. Dołączona, przewidziana przez ustawę, dokumentacja zawiera:

- wykaz dorobku artystycznego, dydaktycznego, publikacji, osiągnięć organizacyjnych oraz opis współpracy naukowej i popularyzatorskiej w obszarze sztuki;
- odpis dyplomu doktora sztuki;
- wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego;
- autoreferat w języku polskim i angielskim;
- dokumentację dorobku artystycznego w języku polskim i angielskim;
- dokumentację dorobku organizatorskiego, dydaktycznego i popularyzatorskiego w języku polskim i angielskim;
- nośnik pamięci z dokumentacją fotograficzną stanowiącą zestaw dzieł, aspirujących do spełnienia warunków określonych w art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuk, pt.: *Włączanie w dyskurs artystyczno-społeczny grup defaworyzowanych, za pomocą narzędzi multimedialnych i interdyscyplinarnych (na podstawie badań i praktyki artystycznej na terenie dawnej fabryki traktorów ZM Ursus 2011 – 2019)*;
- dokumentację związaną z aktywnością społeczną i artystyczną habilitantki.

Całość dokumentacji jest pełna, zawiera wszystkie wymagane dokumenty potwierdzone podpisem habilitantki i spełnia wymogi związane z prowadzonym postępowaniem habilitacyjnym. Złożona wraz z wnioskiem kandydatki praca habilitacyjna oraz dokumentacja spełnia tym samym wszystkie przewidziane w ustawie warunki i pozwala na opracowanie niniejszej recenzji zgodnie z wymogami ustawy z dnia 14.03.2014 r. Art. 16 i 17 ust. 1 i 2 (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365) oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 15.01.2004 r. § 11 ust. 1-4 w sprawie

szczególowego trybu przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich i habilitacyjnych oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. nr 15, poz. 128 oraz Dz. U. nr 252 poz. 2124, Dz. U. nr 153, poz. 1094).

Podstawowe dane o habilitantce

Jaśmina Wójcik-Wróblewska urodziła się 22 stycznia 1983 roku w Warszawie. W roku 2008 ukończyła studia magisterskie i uzyskała tytuł zawodowy magistra sztuki na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w Pracowni Multimedialnej Kreacji Artystycznej prof. Stanisława Wieczorka (aneks w Pracowni Przestrzeni Audiowizualnej prof. Grzegorza Kowalskiego).

Tytuł doktora w dziedzinie sztuk plastycznych habilitantka uzyskała w 2011 roku w macierzystej Uczelni – tytuł pracy praktycznej : *Mastektomia*. Promotorem pracy był prof. Wiktor Jędrzejec, recenzentami zaś profesorowie Andrzej Banachowicz i Stanisław Wieczorek.

Przebieg zatrudnienia i pracy dydaktycznej habilitantki:

- 2008 – 2016 asystentka w Pracowni Multimedialnej Kreacji Artystycznej prof. Wiktora Jędrzejca na Wydziale Sztuki Mediów, warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych;
- 2014-2017 – wykładowczyni na Kierunku Grafika, Społecznej Akademii Nauk, Warszawa;
- 2017/18 – wykładowczyni na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Wydział Sztuki Mediów;
- 2018 – wykładowczyni Communication Design, School Of Form, SWPS, Poznań;
- od 2018 – wykładowczyni Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych, Wydział Sztuki Nowych Mediów, Warszawa.

Ocena autoreferatu

(§ 12 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia)

Autoreferat dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej jest merytorycznie spójnym tekstem, zajmującym wraz z ilustracjami 47 stron formatu A4. Autoreferat zawiera również wymaganą część odnoszącą się do danych osobowych, spis prac wchodzących w skład dzieła habilitacyjnego oraz precyzyjny opis ścieżki rozwoju koncepcji artystycznej dzieła habilitacyjnego, jak również jego etapów wystawienniczych w latach 2013 – 2019. Ponieważ dzieło habilitacyjne ma charakter złożony (jak również realizowane było kolektywnie, o czym wspomnę w części oceniającej dzieło), nadmienię tylko, co będzie wynikało w zamieszczonej niżej specyfikacji, że wszystkie elementy dzieła pt.: *Włączanie w dyskurs artystyczno-społeczny grup defaworyzowanych, za pomocą narzędzi multimedialnych i interdyscyplinarnych (na podstawie badań i praktyki artystycznej na terenie dawnej fabryki traktorów ZM Ursus 2011 – 2019)* zostały upublicznione.

Całość rozważań rozpoczyna się wstępną wypowiedzią autorki, odnoszącą się do jej społeczno-artystycznej aktywności w latach 2011 – 2013, następujące potem rozdziały noszą tytuły kluczowych etapów realizacji i stanowią ich wielostronne omówienie: „Spacer akustyczny” po dawnych ZPC Ursus; „Posag siedmiu pańien”; „Wydarzenie: Zakłady. Ursus

2014”; premiera filmu „Ursus znaczy niedźwiedź” i początek kampanii petycyjnej; warsztaty dla dzieci „Poczuj się dzieckiem i stań się traktorem”; Ursus – Tabakalera; Social design for social living wystawa polskich artystów w galerii narodowej w Dżakarcie, Indonezja; aplikacja mobilna „ursus. spacer w czasie” z wykorzystaniem technologii ar; instalacja artystyczna traktor-idea-ursusa; książka „Ursus – to tutaj wszystko się zaczęło”; książka „Sztuka ze społecznością” oraz opis procesu powstawania „Symfonii Fabryki Ursus” (casting, scenariusz, warsztaty choreograficzno kompozytorskie, dni zdjęciowe).

Jak napisała habilitantka, lapidarność opisów kryje za sobą cechy niezwykle: [...] *wielodyscyplinarnego przedsięwzięcia z pogranicza sztuki i aktywizmu społecznego z byłymi pracownikami i pracownicami fabryki ciągników Ursus, na które składają się m.in. działania site-specific w przestrzeni publicznej, akcje społeczno-artystyczne, performance, happeningi, filmy niezależne oraz pełnometrażowy dokument kreacyjny pt. „Symfonia Fabryki Ursus”. Zaprasza mieszkańców Ursusa i innych warszawiaków na tereny zakładowe, integruje ich wokół historii dzielnicy oraz tematu przeszłości obszaru pofabrycznego.*

Szczegółowe omówienie kolejnych wątków tego multidyscyplinarnego przedsięwzięcia artystycznego stanowi istotną wskazówkę dla czytelnika, odbiorcy realizacji dr J. Wójcik-Wróblewskiej a tym samym dla recenzenta. Opis ów zawiera zarówno objaśnienie ewolucji dzieła habilitacyjnego, ale również, co nie mniej ważne, sposobu myślenia autorki o doświadczanej przez nią rzeczywistości i wynikających z tychże doświadczeń własnych realizacji artystycznych, jak i objaśnienie problematyki używanych mediów w zakresie ich służebnego charakteru wobec egzemplifikacji idei w społecznym procesie jej współtworzenia.

Całość autoreferatu oceniam bardzo pozytywnie. Na jego podstawie można wnioskować o spójnym charakterze działalności habilitantki – artystki zaangażowanej społecznie.

Ocena dzieła artystycznego stanowiącego pracę habilitacyjną (§ art. 16, ust. 2 pkt. 1 i 2 Ustawy; § 12 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia)

Dr Jaśmina Wójcik-Wróblewska jako dzieło habilitacyjne wskazała realizację artystyczną, którą poddała pogłębionej analizie w rozprawie pt.: *Włączanie w dyskurs artystyczno-społeczny grup defaworyzowanych, za pomocą narzędzi multimedialnych i interdyscyplinarnych (na podstawie badań i praktyki artystycznej na terenie dawnej fabryki traktorów ZM Ursus 2011 – 2019).*

Jak wspominałem wyżej, wskazane dzieło habilitacyjne, mimo jego integralnego charakteru rozumianego jako wieloetapowy projekt artystyczny, składa się z kilku niezależnie od siebie powstałych realizacji, takich jak:

- „Spacer akustyczny” – rejestracja audio rozmów z byłymi pracownikami ZPC Ursus dokonana w trakcie wizyty w zdekapitalizowanej części terenów fabrycznych.
- „Posag siedmiu panien” – projekt fotograficzno-dokumentacyjny związany z odszukaniem funkcjonujących jeszcze traktorów produkowanych w ZPC Ursus pół wieku temu.
- „Wydarzenie: Zakłady. Ursus 2014” – przejazd dwudziestu jeden wyprodukowanych niegdyś w ursuskiej fabryce traktorów spod warszawskiego Pałacu Kultury i Nauki do Ursusa. Imprezie towarzyszył „Kongres Rysowników” P. Althamera, kolejna edycja „Spaceru akustycznego” oraz „Pamiętnik mówiony” (obiekt emitujący wspomnienia pracowników ZPC Ursus).
- „Ursus znaczy niedźwiedź” film dokumentujący działania na rzecz propagowania idei utworzenia na terenach pofabrycznych placówki muzealno-edukacyjnej.

- Warsztaty plastyczne dla dzieci „Poczuj się dzieckiem i stań się traktorem”.
- Uruchomienie aplikacji mobilnej „ursus. spacer w czasie” z wykorzystaniem technologii poszerzonej rzeczywistości jako pomocy w zwiedzaniu historycznej części fabryki ZPC Ursus.
- Upublicznienie instalacji „Traktor-Idea-Ursusa”, będącej swobodną wariacją traktora skompilowanego z części różnych modeli tego ciągnika.
- Publikacja dwóch książek: „Ursus – to tutaj wszystko się zaczęło” oraz „Sztuka ze społecznością” poświęconych historii fabryki z lat powojennych i pracującym w niej ludziom.
- Opis procesu powstawania filmu pełnometrażowego „Symfonii Fabryki Ursus”.

Wszystkie wymienione wyżej realizacje należy uznać za profesjonalne i efektywnie spełniające przypisane im społeczne funkcje. Ideą stojącą u podstaw wszystkich realizacji przewodowych jest artystyczna i bardzo osobista zarazem reakcja habilitantki na deprecjację społeczną ludności związanej zawodowo z fabryką traktorów w warszawskiej dzielnicy Ursus. W wyniku przemian typowych dla gospodarki kapitalistycznych fabryka została zrestrukturyzowana, zlikwidowano część substancji fabrycznej i infrastrukturę socjalną, co bezpośrednio miało wpływ zarówno na pauperyzację i społeczne poczucie alienacji, jak i radykalną zmianę lokalnej struktury społecznej. Dokumentacja kolejnych epizodów odnoszących się do rekonstrukcji genius loci pofabrycznych terenów, odszukiwanie a następnie aktywizowanie jej mieszkańców, przywracanie historii współczesnej świadomości społecznej, animowanie akcji społecznych czy wreszcie, jako ostatniego akordu, dokonanie artystycznej próby rekonstrukcji niegdyś praktycznie uzasadnionych czynności w rzeczywistości w znacznym stopniu umownej, choć ciągle realnej, jaką jest „Symfonia Fabryki Ursus” wskazują na rzetelność realizacyjną dzieła konceptualnego, a niekiedy wykraczającą swoimi walorami estetycznymi poza wymogi dokumentu.

Jednakowoż, chcąc podjąć próbę oceny dzieła habilitacyjnego dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej, które stanowi konglomerat spójnych narracyjnie i jednocześnie odrębnych medialnie realizacji o ambiwalentnej w założeniu autorskim wartości plastycznej, należałoby rozważyć co najmniej dwie kwestie: autorstwo dzieła habilitacyjnego oraz pozaplastyczny przejaw wartości sztuk wizualnych. Dr Jaśmina Wójcik-Wróblewska, należy to podkreślić, skrupulatnie wykazuje listę nazwisk współtwórców jej projektu artystycznego, jak na przykład Izabelę Jasińską, Pat Kulkę, Igora Stokfiszewskiego, Łukasza Izera, Kubę M. Mazurkiewicza, Jakuba Wróblewskiego, nieznanego z nazwiska alpinistę – autora „Mega foty”, czy też informatyka lub grafików. Jak napisała habilitantka, do tej grupy współpracowników dołączały „jeszcze różne osoby, o innych umiejętnościach, na rozmaitych etapach i przy różnych projektach”, a wszystko to dlatego, że habilitantka, co podkreśliła w autoreferacie, pokłada głęboką wiarę „we współpracę i jest przekonana, że tylko wtedy może nastąpić w pełni wykorzystanie własnych możliwości – poprzez zderzenie pomysłów z sugestiami innych osób, z odmiennym doświadczeniem, spostrzeżeniami czy umiejętnościami”. Moim zdaniem można, a nawet należy respektować postawę artystyczną habilitantki, która zarówno w aspekcie teoretycznym i ideowym, jak wytwórczym ma ugruntowaną tradycję w historii sztuki ostatniego półwiecza. Dość przypomnieć w tym miejscu, jak się okazało, trwałe skutki rewolty artystycznej Fluxus’u (w refleksji np.: J. Beuysa, G. Brechta, D. Higginsa, G. Maciunasa czy E. Williama), ale także, jeśli nie przede wszystkim, uwagi zawarte przez Sol Le Witt’a w autorskim tekście „Paragrafy sztuki pojęciowej”, w którym zostały przeciwstawione sobie takie pojęcia, jak indywidualne pojęcie sztuki, idea dzieła, instrukcja jego wykonania i tegoż dzieła forma. Zatem zarówno myślenie, jak i praktykowanie sztuki przez habilitantkę znajduje swoje już historyczne uzasadnienie w fakcie, że cele sztuki przestały sytuować się w niej samej, świadomie i programowo zostały

przesunięte, w rozumieniu akademickim, poza samą sztukę. Tym samym to, czy coś (obiekt, zjawisko, proces lub jego fragment) jest sztuką, nie zależy już wyłącznie od samego dzieła, ale od decyzji, na mocy której przedmiot otrzymuje prawo ekspozycji w przestrzeni galerii i tym samym uzyskuje dla siebie status dzieła sztuki, a i takie kryterium spełniły dokonania dr J. Wójcik-Wróblewskiej – np.: udział w wystawie zbiorowej „Gotong Royong-rzeczy, które robimy razem” CSW Zamek Ujazdowski, Warszawa (prezentacja wieloletnich i złożonych działań w Ursusie w formie wykresu, storyboardów i teasera filmu „Symfonii Fabryki Ursus”), jak również za granicą: „Social design for social living” wystawa zbiorowa polskich artystów, Narodowa Galeria w Dżakarcie, Indonezja (prezentacja materiałów wizualnych i timeline’u wieloletnich interdyscyplinarnych działań w Ursusie). Dr Jaśmina Wójcik-Wróblewska udowadnia, że sztuka nie jest wyłącznie czymś istniejącym obiektywnie jako własność bytu w relacji z podmiotem poznającym, że może być również przejawem ludzkiej aktywności dającej się uświadomić za pomocą odbiorcy/uczestnika dzieła, a tym samym jest twórczością w tej samej mierze artysty/współartysty, co i krytyka, skłonnego przyznać tej aktywności artystyczny azyl instytucji promującej twórczość społecznie zaangażowaną. Istnienie dzieła sztuki w ujęciu habilitantki (szczególnie przeze mnie ceniony „Spacer akustyczny”- we wszystkich jego wariantach), jest, jak się okazuje, przede wszystkim istnieniem indywidualnej wizji twórcy, będącej sensem przedmiotu estetycznego – zdarzenia artystycznego. Rola odbiorcy jest tu pierwszorzędna, jest on współtwórcą dzieła (to prymarna cecha wszystkich dokonań składających się na dzieło habilitacyjne), również granica między naturą dzieła sztuki a przedmiotem estetycznym projektu *Włączanie w dyskurs artystyczno-społeczny grup defaworyzowanych, za pomocą narzędzi multimedialnych i interdyscyplinarnych (na podstawie badań i praktyki artystycznej na terenie dawnej fabryki traktorów ZM Ursus 2011 – 2019)* ulega istotnemu zatarciu – zarówno percepcja, jak i refleksja nad sztuką dr J. Wójcik-Wróblewskiej możliwa jest w aspekcie historycznym i opisowym, zaś zagadnienie odbioru konkretnego dzieła wyjaśnia na gruncie socjologii i psychologii. Podzielałam zatem wiarę habilitantki, że [...] *sztuka w aktywny sposób zmienia miasto, może także uruchamiać pamięć o miejscu i wspierać budowanie jego tożsamości. Że niezwykle ważna jest dla niej odpowiedzialność artysty za swoje otoczenie, a rolę współczesnego artysty na mocy jego decyzji może być również zaangażowanie [...] w edukację alternatywną poprzez opracowywanie autorskich praktyk kreacji artystycznej [...] jednocześnie w swojej praktyce artystycznej stara się otwierać instytucje kultury i sztuki na interakcje z odwiedzającymi (traktując ich jako współtwórców i rozmówców w dialogu).*

Ocena osiągnięć naukowych lub twórczych habilitanta

(art. 16, ust. 2 pkt. 1 i 2 Ustawy; § 12 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia)

Po zapoznaniu się z treścią poszczególnych zadań jestem w stanie stwierdzić, że ten obszar działalności habilitantki jest zgodny z jej realizacjami artystycznymi, realizowany odpowiedzialnie, systematycznie i z pasją, a całość tego dorobku ma charakter spójny i artystycznie dojrzały. Na pełną specyfikację dokonań dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej składają się następujące wystawy:

- 2018 – udział w wystawie „The Lasting Effect”, Qalandiya International Biennale, Ramallah, Palestyna (video „Refuge Garden”, „Forest basics”);
- 2018 – udział w wystawie zbiorowej „Lepsze Jutro”, BWA Studio Wrocław („Działkowanie” environment, rysunki);
- 2017 – wystawa indywidualna „Alfabet Stilonu”, MOS Gorzów Wielkopolski (happening, rysunki, video, nagrania, film found footage); udział w wystawie zbiorowej „Gotong Royong-rzeczy, które robimy razem” CSW Zamek Ujazdowski, Warszawa (prezentacja wieloletnich i złożonych działań w Ursusie w formie wykresu, storyboardów i teasera filmu „Symfonii

Fabryki Ursus”); udział w wystawie „Czyń lub giń” Galeria Lokal_30, Warszawa (video „Robotnicy Sztuki”);

- 2016 – „Social design for social living” wystawa zbiorowa polskich artystów, Narodowa Galeria w Dżakarcie, Indonezja (prezentacja materiałów wizualnych i timeline’u wieloletnich interdyscyplinarnych działań w Ursusie); 2016 – emisja telewizyjna cyklu filmowego pt. „ROBOTNICY SZTUKI” w ramach cyklu KULTURA FIZYCZNA, TVP Kultura; wystawa indywidualna „URSUS<->TABAKALERA” Tabakalera International Centre for Contemporary Culture, San Sebastian, Hiszpania;

- 2014/2015 – wystawa indywidualna pt.: „UZDROWISKO”, Bunkier Sztuki, Kraków;

- 2013 – wystawa indywidualna „Salto Mortale“ A.I.R. Futura, Karlin Studios, Praga, Czechy; udział w wystawie zbiorowej, „Nowie Otwarcie. Nowy Początek”; Lokal_30, Warszawa (rysunki „Zrób sobie piec”);

- 2012 – wystawa indywidualna pt. „Chowanie człowieka między ludźmi bez kontaktu z naturą doprowadza go do wynaturzeń“, Miejsce Projektów Zachęty, Warszawa; Pokaz instalacji interaktywnej „Akme“ w ramach wystawy „Granice Rzeźby“ , Warszawa

Działania w przestrzeni miejskiej/ inne działania:

- 2018 – udział w Forum Przyszłości Kultury „Aż do skutku. Maraton wystąpień o poszukiwaniu skutków sztuki w życiu codziennym, Teatr Powszechny, Warszawa;

- 2016 – inicjator i pomysłodawczyni budowy (anty)pomnika Traktora-Idei-Ursusa z części starych ursusów, razem ze społecznością miłośników traktorów i mieszkańców Ursusa, Urząd Dzielnicy Ursus, European Cultural Foundation, Instytut Studiów Zaawansowanych; Rajskie ptaki – projekt site specific dla szczecińskiego Inkubatora Kultury (INQU);

- 2015 – inauguracja aplikacji mobilnej „www. spacerwczasie.com” w Ursusie (pomysłodawczyni, współautorka scenariusza), Stowarzyszenie Stanisława Brzozowskiego, M.st. Warszawa; współprowadzenie warsztatów „Faszynowe wytchnienie” (razem z Jackiem Gądkiem) Miejsce Projektów Zachęty, Warszawa; panelistka seminarium „Uruchomić sąsiedzką kulturę. Inicjowanie i wspieranie praktyk społecznościowych przy użyciu nowych narzędzi”, Q Ruch Sąsiedzki, Warsztat (historia działań ursuskich); performance „Zanurzenie”, Bałtycka Galeria Sztuki Współczesnej, Ustka (projekt społeczny razem ze słupskimi morskami z grupy „Termofor” i zespołem kaszubskich muzyków);

- 2014 – projekt w przestrzeni miejskiej Białegostoku „Jaka praca dziś” , Fundacja Słowa i Rzeczy, Galeria Arsenał, Białystok (działanie performatywne, efemeryczny projekt w przestrzeni miejskiej, nagrania dźwiękowe); udział w projekcie „Nowy Dom” w kooperatywie Łodygi (Jaśmina Wójcik, Magda Franczak, Weronika Lewandowska), Dzielnicowy Dom Kultury na Węglinie, Lublinie (działanie w przestrzeni Węglinia); współautorka i kuratorka trzydniowego projektu w przestrzeni dawnych Zakładów Mechanicznych Ursus, „Zakłady. Ursus 2014“ (m.in. Parada traktorów, kongres Rysowników Pawła Althamera, Pamiętnik Mówiony, premiera filmu „Ursus. Esej filmowy“) Stowarzyszenie im. Stanisława Brzozowskiego, M.st. Warszawa;

- 2013 – wystawa indywidualna, Projekt „Pamięć Parku“ w Zielonej Górze, Fundacja Salony/ BWA Zielona Góra; Projekt site-specific „Spacer Akustyczny po dawnych ZPC Ursus”, Warszawa.

Ocena osiągnięć dydaktycznych habilitantki

(§ 12 ust. 2 pkt 4 lit. a Rozporządzenia)

Dr Jaśmina Wójcik-Wróblewska w latach 2008- 2016 pracowała w Pracowni Multimedialnej Kreacji Artystycznej prof. Wiktora Jędrzejca (Wydział Sztuki Mediów, ASP w Warszawie) gdzie zdobywała doświadczenie w samodzielnej pracy dydaktycznej, towarzysząc

profesorowi W. Jędrzejcowi w pracy nad dyplomami studentów studiów magisterskich. Równolegle habilitantka pracowała jako wykładowczyni w Społecznej Akademii Nauk w Warszawie, na Wydziale Humanistycznym, na Kierunku Grafika, prowadząc samodzielnie zajęcia oraz dyplomując studentów studiów pierwszego stopnia. Od roku 2018 dr J. Wójcik-Wróblewska związana jest zawodowo z dwoma uczelniami: Communication Design, School Of Form, SWPS w Poznaniu oraz z Polsko-Japońską Akademią Technik Komputerowych (Wydział Sztuki Nowych Mediów) w Warszawie.

Należy podkreślić, że od roku 2016 habilitantka jest również nauczycielem w Przedszkolu Niepublicznym „Świetlik Montessori” oraz że realizowała wielokrotnie warsztaty autorskie w różnych miastach (np.: Białystok, Kraków, Poznań).

Ocena innych osiągnięć

(§ 12 ust.2 pkt 4 lit. b, c Rozporządzenia)

W dopełnieniu recenzji należy również wskazać na obszar, w którym dodatkowo realizuje się habilitantka. Jest nim działalność o charakterze popularyzatorskim i organizacyjnym w zakresie teoretycznym i historyczno-sztucznym. Na pełny wykaz działalności publikacyjnej, redakcyjnej habilitantki składają się:

- 2018 – publikacja tekstu pt.: „Ursus. Symfonia fabryki” w piśmie “Widok. Teorie i praktyki kultury wizualnej”, Nr 20 (2018): „Odmuzealnienie”; redakcja (wraz z Izabelą Jasińską i Igorem Stokfiszewskim) książki pt.: „Sztuka ze społecznością”, wyd. Krytyka Polityczna;
- 2017 – udział w ogólnopolskiej Konferencji pt.: „Od miejsc industrialnych do miejsc kreatywnych - sztuka jako narzędzie recyklingu przestrzeni”, Zakład Socjologii Organizacji i Zarządzania IS WH US, oraz Szczeciński Oddział PTS (tytuł wystąpienia: Projekt „Ursus Zakłady” – artystyczna obecność na terenach pofabrycznych ZPC Ursus (2011-2017); publikacja tekstu pt.: „Robotnicy Sztuki”, książka “Sztuka poza instytucjami? Artysta w przestrzeni publicznej”, redakcja naukowa: Karolina Izdebska, Wydawnictwo Naukowe Wydziału Humanistycznego US Minerva, Szczecin;
- 2016 – autorskie opracowanie, redakcja i koncepcja publikacji dla Urzędu Dzielnicy M.st. Warszawy dzielnicy Ursus pt.: „Ursus – to tutaj wszystko się zaczęło”;
- 2015 – udział w Międzynarodowej Konferencji „Polska – Ukraina. Koegzystencja i tożsamość. Podobieństwa i różnice na pograniczu kultur, Lwów, Ukraina (tytuł wystąpienia: “Jak poprzez sztukę (w tym sztukę edukacji) zmieniać otaczającą nas rzeczywistość”); publikacja tekstu pt.: „Ludzie z żelaza” w Mocak Forum (nr 1/2015[10]) Wydawnictwo Muzeum Sztuki Współczesnej w Krakowie.

Konkluzja

Jak wynika z przedstawionej dokumentacji, proces kształcenia i doskonalenia własnej wiedzy i umiejętności w zakresie sztuki czynią z habilitantki świadomą artystkę, dydaktyka i pracownika nauki. Osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne pani dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej stanowią znaczący i autorski wkład w dziedzinę sztuk plastycznych. Tym samym stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne dr Jaśminy Wójcik-Wróblewskiej spełniają wymagania art. 16 Ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytułach oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki.